

OVERDENKING

... wij zijn getuigen...(Handelingen 5:32)

Lezen: Handelingen 5:12 - 42

Na de geschiedenis van Ananias en Saffira gaat de groei van de gemeente door. De grote vrees die er kwam bij allen die ervan hoorden leidde tot bedachtzaamheid. Mensen durfden zich niet zomaar aan te sluiten bij de gemeente. De gemeente was naar buiten toe herkenbaar als een eenheid. Opnieuw wordt de eendracht binnen de gemeente genoemd. Eigenlijk wordt de eendracht daarmee benadrukt. De gemeente vormt een eenheid rond de ene Heer. Daarmee is de gemeente geen gesloten systeem. Er gaat zegen uit van de gemeente in de samenleving. We lezen van tekenen en wonderen en gezangen. En de gemeente groeide, omdat er mannen en vrouwen werden toegevoegd. Ervaren wij ons eigen 'christen-zijn' en 'lid van de christelijke gemeente zijn' ook onder deze bewoordingen? Waar mensen schroom hebben, om vrijmoedig lid te worden van de gemeente, worden zowel mannen en vrouwen toegevoegd. Zo komt er ook meer besef voor de eenheid van de gemeente. De Heilige Geest heeft ons in de gemeente bij elkaar gevoegd.

Vanaf het begin heeft de christelijke gemeente te maken met tegenstand. Soms loopt dat uit op daadwerkelijke bedreiging, vervolging of gevangenschap. We lezen ervan in Handelingen. Vandaag de dag melden de organisaties die werkzaam zijn op het terrein van 'vervolgd christendom', helaas nog steeds afschuwelijke overzichten van landen en regimes waar christen-zijn en vervolgingen onlosmakelijk verbonden zijn. In Handelingen 5 blijkt dat de gevangenneming van de apostelen niet leidt tot het verstommen van de evangelieprediking. De 'woorden des levens' moeten gehoord kunnen worden, verkondigd worden. De hogepriester en zijn partij hadden gedacht de apostelen het zwijgen op te kunnen leggen. Bijna komisch is de beschrijving, dat op het moment dat de Raad toe denkt te zijn aan het verhoor, de apostelen, inmiddels alweer in de tempel het volk leren over de Here Jezus. Onze omstandigheden als christen zijn niet altijd gemakkelijk, vaak minder bedreigend. Hoe dragen wij de 'woorden des levens' uit?

Petrus en de overige apostelen staan voor de Raad. Zij worden herinnerd aan het verbod dat hen was opgelegd. Daarop klinkt: 'Men moet God

meer gehoorzamen dan de mensen.' Deze uitspraak wordt in onze tijd in ons land steeds actueler. Hoever kunnen en mogen wij meegaan met allerlei maatschappelijke ontwikkelingen. Duidelijk is, dat waar de prediking van het evangelie wordt aangetast, er een grens overschreden is. Waar Jezus Christus niet langer als Heer en Heiland beleden kan worden, daar moet onze stem klinken. Immers: 'wij zijn getuigen'. Dit is geen ferme mensentaal. Dit zijn geloofswaarden van gewone mensen, die leven in de kracht van de Heilige Geest. Met een beroep op de Heilige Geest zullen ook wij getuige mogen en kunnen zijn van de Here Jezus Christus, die bekering en vergeving van zonden wil schenken. Er is een dringende behoefte aan betrouwbare getuigen in een tijd waarin in ons land steeds minder mensen weet hebben van God en het dus lijkt alsof mensen de dienst uitmaken.

Weloverwogen te werk gaan, dat gaat ons soms moeilijk af. Door emoties kunnen we tot impulsieve reacties komen. Hier is het woede die leden van de Raad al op voorhand tot een doodvonnis brengt. Gamaliël, zelf ook raadslid spreekt de Raad aan. Hij verwijst naar gebeurtenissen uit het verleden. Nadrukkelijk houdt hij hierbij rekening met Gods werk. Mensenwerk gaat voorbij. Gods werk houdt stand, kan door mensen niet vernietigd worden. Eigenlijk klinkt hierin een bemoedigende belofte door. Gods werk overwint alle tegenstand. Gamaliël wordt ons als een wijs man beschreven. Zijn wijsheid bewerkt in de Raad een gunstige beslissing voor de apostelen. Weliswaar worden de apostelen gezeseld, en krijgen ze een spreekverbod opgelegd, maar ze worden vrijgelaten. Gamaliëls wijsheid brengt hem niet bij de Here Jezus. Zijn wijze afstandelijke beschouwing houdt hem op afstand van de Heiland. Geloof is een zaak van ons verstand en ons hart. Kijk maar hoe hartgrondig 'onwijs' de apostelen verder gaan.

Ds. M. A. Bos